3

тов. Г. Хименкові

Мих. Семенко.

Мик. Любченко

О. Слісаренко

2.IV.23.

Видруковано в друкарні Т-ва І. М. Кушнерева та Спілки
в кількості шостисот примірників.

Товариство Українських Письменників.
Київ, 1920 р.

Альманах трьох.

Олекса Слісаренко.

Микола Любченко.

Михайль Семенко.

Олекса Слісаренко.

ПРАГНЕННЯ.

1.

Лиже минуле
Спину мою
Язиками холодними
Згадок.

Легіт майбутнього
Теплими жилками
Ніжно лоскоче
Обличчя моє.

Коні жадань
Тупом копитним
Збужують тишу.

Сходом надійним,
Про захід забувши,
Я відсвяткую життя!

2.

Там за спиною
Вузлом зав'язались
Путі пережиті.

А спереді
Прагнень моїх
Нестримні дороги
Крають
Простори цілинні.

З полону сучасности
Вовчою думкою
Побіжу
Шукати кутка
Не забрудженого
Одкидьками хама.

3.

Тавра вчорашні
На тілі моєму
Випалюють
Муки народжень.

Кому у пустелі
Повім
Про радості
Визвольних ранків?

Де ріки
Знайду я
Чисті, як світло.
Першого сходу?

Де душу і тіло
Омию?

4.

Джерела
Ґанґу мого
Ще не бачили сонця.
У нетрях базальтів
Проточують шлях.

Чую тремтіння
Холодного серця—
Надходить година
Рождення...

О, родиться
Річка моя
І кулю зелену
Опереже
Великодною стрічкою!

ЗАКОХАННЯ.

1. Укохана—жертва
Серцю жадібному.

Червоніє тіло
Зранене стрілами
Моїх зорів.

Пальчики—
Плятинові дротики
Залоскотали ліязи.

Наркозами
Дотиків електричних
Отруєно
Мозок і тіло.

Димарі
Затурбованих фабрік
Пахтять фіміамом.

Виклепують
Музику неба
В парових казанах
Молотки.

Сморід гноїща
Ніздрі запестив
Запахом квітів.

Пішоходи
Шляхáми небесними
Сяють.

Я відчуваю
У грудях
Електрони
Жагучо-рухливі.

В наркозі мій мозок.
У повідях електричних
Я зірваний з гілки
Листок.

У рухах надмірних
Хочу я
Вічно гойдатись
На гостро-жагучих
Хребтах.

Геть, береги,
Суходоли осягнень!
Вип'ємо мить
Усолод недокінчених!

2. Боряться
Первні ворожі
В дотиках
Радісних рук.

Болюси
Сили одної
В нас ворогують
Прекрасно!

О, хочемо, хочемо
Лоскоту
Дзвонів небесних!

О, хочем
Обличчя інстінкту
Зробити прекрасним!

3. Води морів
Під ногами моїми
Тверді, як шкло.

Тіло моє
Метальово згучить
Під вітрами.

Серце забуло
Стуком згадати
Нудьгу істнування.

Зір мій блука
Пілі'рімом щасливим
В краях потойбічних.

Холодна свідомість
Ніжно розтята
На тисячі часток.

Тіло
Роїться моє
Міліоном
Ясних істнувань...

Геть, береги,
Суходоли осягнень,
Вип'ємо мить
Усолод недокінчених!

Микола Любченко.

1.

В хитанні безлистлих верб.
У весінній непохиті пливу
Чую фатальний мотив—
Marche funèbre.

2.

Я знаю: на мене ждуть.
І я чую: все вужче коло—
Брязкіт, могильний холод
Ржавих пут.

3.

У па молодих життя
Знайомі фюнебрні ноти.
Де від тих згуків-турбот
Забуття?

4.

Роспука—самотність—смерть.
Забуття?—могильні ґрати!
Хто ж мені буде грать
Marche funèbre?

У рожево-сумних блисках дня, що погасає,
Тихо пролунало;

—Мене... покохай...

Сяйво?
Рай?

За обрієм сонце впало. День не червоніє,
Різко і жорстоко розляглося:

—Ні.

Тиша.
Ніч!

Хтось Жорстокий регоче,
Радіючи болем:
„Пам'ятаєш ці ночі?
Іх не буде ніколи!"

Хтось Жорстокий, пророчий...

Чую твій стогін в ночі,
Чую. Не прийду.
Вже не погляну коханно-сумними очима.
Не спокутую кривди.
Не прийду. Не прийду.

Я розумію
Закуток кожний того стогнання.
Чую і знаю—
Все—
Чуже і далеке—рідне й близьке...
Чую: вбірається в душу уїдливим змієм.
Кожний той згук—
Чую—зриває мій спокій,
Сльозами здобутий—ніччу безокою.

Нащо ці муки?
Їх не здоліти,
Адже ж,
            не прийду!
Ніколи!

Не прийду?

У тебе тонке болісне обличча
І великі сумні очі.
Хочу —
Залишитись
Назавжди отак... в юрбі...
Дивлячись тобі
У вічі—
Здáлі...

Я заховавсь у ворожій натовпленій залі.
Я перeливсь у вічі сумні.

Ти мене не знаєш? Ні?

О, як мені позбутись дум,
Таких сумних, таких холодних,
Як темрява ночей.

Коли б я міг втопить свій сум
В зелено-хвилевій безодні
Твоїх очей.

Я упивсь напоєм роспуки.
Я хорий своїм одчаєм.
Не волію ні життя, ні штуки,
Нічого не бажаю.

Ах, ідіть ви з вашою весною.
Не хочу щастя, ні горя...

Я упився роспуки напоєм,
Своїм одчаєм хорий.

Ти волі шукаєш—не треба волі,
Краще кайдани й тюрми-льохи:
В життєвім полі
Зорано вільні шляхи,
Нікуди йти.

І не вернеш ніколи
Своєї путі.

Волі не знайдеш, шляхів не шукай.
У ночі
Не ридай,
Краще мовчи.

Збився з дороги—вмірай!

Весь час стою над ними,
Рядками, де роспука й одчай:
„Я так чекала весни,
А її для мене немає“.

І знову зірвало спокій,
І знов у серці тягар погроз.
Чи зроблю бàжаний крок?
Може знову сльози і сльози?

Я тиші знов не маю—
Все, все забрав роспачливий жаль.
„Весни для мене нема,
А весни я довго чекала“.

Ти в життя пішла з моєю образою,
Зі зробленим мною болем.

Ти рвалась до мене за світлом і волею,
Я—тобі темряву давав що-раз.

Зараз потонеш у життєвій безодні,
Озирнувшись на минуле огидливо...

Не найду ніколи твого сліду.

І назавжди—один.

ФРАГМЕНТИ МИНУЛОГО.

1.

Іх розстріляно на розі
Двох холодних, сніжних вулиць.
Сльоз
Не було,
Тільки кров.

Місяць—вибіг... в хмари знову.

Поранковий вітер віяв,
Обгортав сторожким жалем.
Всі
Лежали
Горілиць.

Не ридали кам‘яниці.

Подивились хмуро вікна.
Тихо—тихо—тихо...

2.

Світяться, світяться
Радісні блискавки далеких вибухів—
Зорі незбагнені нового життя...
Заховане раніш в душі глибоко
Свавільною хвилею котиться
Радісного визволення почуття.

Світіться ж, блискавки!
Вибухи, гримайте!
Загойте серце, розідране болем...
Рострощіть тюрму із залізними дверима,
Грати осяйте погрозою-виблиском...
Волі!

Михайль Семенко.

ГІМНИ СВ. ТЕРЕЗІ.

Дай мені уявить, що я скельно поважний,
Що я міцний і сталий.
Вкинь в груди промінь, захват безважний,
І в серце—камінь тревалий.

Розіпни мене на хресті, проткни сміливі груди,
Очі мої направ до похмурих зводів.
Прокляни, прокляни цей неохайний жмут,
Душу забери до світлих вод.

Ще не все, ще не всі в грудях вмерлі—
Затули сонце, замкни солодкістю катакомб.
Дісонантний—я притиснувсь до базальтових скель,
Не допусти, щоб розірвались піроксілінні бомби.

Ніч беззоряна похмуро насуплена—
Глупа ніч.
З душею тиша, жахом заступлена,
Віч-на-віч.

Гострять крильми, тичуться крайности—
Без границь.
А я—без'ясневий, а я—без зграйности,
Упавши ниць.

І так схрестилися безмежні темряви—
В одній душі.
Мій сум розгублений, мій зітх отерплевий
Заглуши!

В сутінь вечірню я припадаю до ніг,
У серці—леза.
Вся моя воля, всі мої думи цнотні —
Тобі, Терезо.

Прийми молитву в присмерк сумірний
В рисах хреста.
Я твій тілесний, до-віку вірний,
Моя Свята.

Я в твій чертог—на віях сльози
І чисті стезі.
У білих вазах чорні-червоні рози
Святій Терезі.

Мої розгублені рубіни,
Мої розрізнені думки—
Шляхів до Меки і Медіни
Недозаховані свідки.

Палкі і боязькі наближення
До фіміамових качань—
Красу душі в її Воздвиження
І в час найглибших упадань.

Наблизяться повідомле́ннями
Слова душі осиротілої,
І одіб'ють переломленнями
Моєї втоми наболілої.

Томлять мене найтончі рухи
Твоїх змарагдів.
Пробач мої простягнені руки,
Відчуй мої доторки спрагнуті.

Торкнись моїх очей стомлених,
Усміхнись до моїх губів заломлених.

Освяти свого погляду сіяннєм
Мої застиглі сльози—
Прийми, ояснені сподіваннєм,
Сі висхлі туберози.

Образ твій у куті найтихшому,
В ногах твоїх аромат.
Подай життя застигшому,
Перса Св. Агаті.

Прагненнєм чуда серце освітлене
Опромінь бажаннєм крізи.
Зійде бог у тіло привітлене,
Як з тебе спадуть різи.

Душу мою, Боже, збагни,
Серце моє мольне змірь.
Благослови моїх шукань ниви,
Окропи моїх печерних звірів.

Прищепи віти шепотів золотих,
Освяти сміливість пручань.
Пригорнись ухом до моїх мотивів,
Моїх бентежностів призвичайся.

Душу мою, Боже, Боже, збагни,
Серце моє, серце мольне змірь.

Я до Тебе прийду, коли Ти сама,—
Бо я сам, бо я завше сам.
Вкрила, вкрила Тебе моєї мрії зіма,
Білий, білий наш храм.

Я до Тебе прийду, прийду, коли Ти сама,
Коли спочиває хам.
Коли на Тобі золота й зодягів нема,
Коли я з Тобою сам.

Я до Тебе, до Тебе, до Тебе прийду,
Коли ми—одно.
Я цілую в перса Святу
Затули вікно.

Я плачу й молюсь непризнано
Між білих колон.
Моя думка каменем стиснута,
Моя мрія—сон.

Погладь, погладь мою голову
Тонкістю блідих рук.
Обведи тіло і тугу зморену
Колом містичних мук.

І буду цілувати стримано
Святий рисунок губів.
Зраню пристрасть непризнану
Холодом зубів.

Необережний—і ніжно тонкий
Твій профіль.
Безліч трупів в усі віки
Тому свідки.

Сувора строгість Бога-отця
В жіночих рисах.
В рухах струять без кінця
Тіни лиця.

Самотний, простерши останній уклін—
Здіймаючи меч—
Рушив натхненно від стін
Твій паладін.

Почуй, Діво, моє дихання стомлене
І мій голос благальний—
Моє поривання неосвідомлене
І мій спів банальний.

Втіху подай безпритульному
В мої містичні ночі.
Безчільному—зведи нестулено
Свої зажурені очі.

Світло моєї душі —
Серця мого фоліанти —
Прийми, прийми в тиші
Думок ґірлянди.

Скільки в душі для Тебе
Срібних співанок —
Коли бездонне небо,
Фіолєтовий світанок.

Мрія моя в тінях од зору,
Щастя—в твоїх руках.
Неістнуючу—ніжну руку хору
Цілую в думках.

Сестра безпрозорих мук—
Моя вибрàнка,
Нічних стисків рук
Коханка.

Я осріблюю пам'ять твою
Струмком сонатіни.
Нараз... зобачив змію.
Сховай на колінах!

Сумною блакитністю зім
Серце закрий од стін.
Вночі я тобі росповім
Про мяхкість твоїх колін.

Світла між зводів здушеність.
Рабськість вузького входу.
Містична непримушеність
В чеканні на нагороду.

Як вийдуть і замкнуть двері—
Я, схований, підійду,
І, червоніючи, як жених—одверто,
Поцілую в губи святу.

Струни мої ослаблені,
На сувоях—звіти.
Хто мої мрії ламле—
Виходь звідти.

Жаги несамовитої
Освітлиш бридкість,
Як засрібле сумовито
Вечірня скрипка.

Це я—твій безлюдник,
Паладін Недотичної.
Мені сумно, сумно,
Що ти до мене незвична.

Ясність сльози одбризнувшої —
Білій святині.
Ліки душі загинувшої—
Погляд вабний.

Мій вступ до брам весеневих—
Моє вигнання.
Тобі співає гімни газелеві
Твій коханець.

Мені шляхи тернисті уготовані
До білих крил—
Через Твій образ, юрбою обцілований,
І ряд могил.

Околений сумними безпробудженостями,
Крізь ніч століть—
До Тебе йду, поранений розгубленостями,
Несамохіть.

Не слухай щирости душі схлипувавшої
Перед блюзнірством.
Прийми ніжність тихо перешіптувавшої
З моїм звіром.

Мій гріх—твоєю тайною полонений
У безвідходности.
Я—зламаний
По умові.

Иноді я заплутуюсь в високости,
Де білі хрести,
Иноді я темнію від злости—
Вибранко моя, прости.

Захисти прагнення душі розхрістаної
В темряві крізи.
В погляді тайни розрізненої
Мої інтуізи.

Мої почування — розрізнені,
Мої почування — подвійні.
Чому губи мої такі зміцнені
І молитви — наївні?

Я стою, як ти — зажурений,
У найтихшому куті.
В присмерк душі заабажурений
Ми з тобою закуті.

З тебе не звожу я зір напругий,
У моїх відносинах—девізне сваліллє.
Прийми мій посміх і стид наруги,
Тобі присвячую своє божевіллє.

Оціни мого світу відновленість
І моїх рамен віковічну трівогу.
Я не можу уникнути свою уготовленість,
Не дивись на мене строго.

Серце твоє—присмеркаюча пристрасть,
Оранжевий гіацінт.
Мої гімни тремтячі—на жертовник витрать
І мій віbруючий цвіт.

Роз'ясуй мені сміх запізнений
І мій суворий глум,
Що ховаєсь у всіх річах, оскрізєний,
Відбиток самотних дум.

Срібність настроїв і мрій безпредметність,
Дим моїх прозорих горінь—
Побач моїх гімнів інтимну безсекретність
Як припадаю до твоїх колін.

Я іду шляхом, віками утоптаним,
До твоїх входів перемучених.
Я молюсь символам душі безпрòмінним
Твоїх святощів опроститутчених.

Я іду шляхом добою безлюдною,
Схиляюсь до заморених стін.
Погладь мене рукою остуженою—
Я твій паладін.

Твоя хвиля ласкою обезцінена,
Міць зрушена сталістю загат.
І причиною—твоя краса ескізнена,
І причиною—твій аромат.

Відхиляюся від тебе, незрівнаної,
Бо твій сум—біль зміцнюючий.
Бо я під владою мрії незнаної,
Бо я невіруючий.

Твої очі—моєї душі безмежний сум,
Твоя фігура—легкість моєї мрії.
Твою святість я віддаю на всесвітній глум,
Я цілую твій прозорий стрій.

Твій невільник схаливсь у блакитний кут,
Прийде час і ти будеш—рабиня.
Серце охопить, мозок охопить ненажерний спрут,
Острах, призирство, ганьба—мою пристрасть
не спине.

Твої губи—мій містичний біль,
Моя думка—екстазна пристрасть.
Зустрінь у захваті мій жадаючий автомобіль,
Всю силу своєї уяви на мене витрать!